Որք ի սուրն քարշեցան,
Կանայք որդւովքն գերեցան:
Այս ամենայնի պատճառ է այն
Շամբուլըդին ամիրային,
Զոր սատանին արբանեկի
Եւ ի նեռին կարապետէ,
Որ նա արար հպարտութիւն,
Չհնազանդեցաւ Իսքանդարին:
Շատք որ սպան ու' անթաղ մնացին,
Ոչ հաց հոգւոյ՝ ոչ դրամ թողին.
Եւ որք գերի վարեալ գնացին,
Ցաւտար երկիր վըտարեցին,
Ի յայլազգին խառնակեցան,
Ըզչարութիւն նոցա ուսան:

մօտերքը և յատկապէս Ծղակի և Աղաղի մօտ: Համտ. Միրախորեան, Անդ: «յԱղխթայ» ունի և Ալիշ. օր.: Վերոբերեալ երեք գիւղերից Թ. Մեծոփեցին միայն Ծղակն է յիշում:

395. Ալիշանի օր. «Այս ամենայն ի պատճառէ
Այն Համբղտին ամիրայէ»:

396. «Շամբըլըդին»—այսպէս իմ օրինակում. կարդալու չէ՞ Շամբշըթին, որ Բաղէշու Շամշատին ամիրան էր: Թ. Մեծ. էջ 83:

401. Ալիշան օր. «Շատ որք սպան»...:

402. Ալիշանի օր. . . . . ոչ դրամ հողին: